

liggende paa denne Maade. Ja, jeg behøver ikke at bemærke, at en saadan fornolet Stemmning fra Mægtiges Side er noget endnu mindre varigt og endnu mindre stærkt at sætte nogen Bygning paa. Det kan ligesaa let forandre sig som Solflinnsveir i April, og, sely naar det skinner klarest, saa troer jeg, Ingen kan ville mene, at der er den rette Befrugningskraft deri til at fremkalde det rette Stats- eller Folkeliv, eller at det vil spire paa en saadan Grundvold. — Det er af den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) gjort gjældende, at en ordnet Arvesølge ikke er noget saa grumme Vigtigt, som Mange troer; nei, der er andre Ting, som det kommer an paa, Statens organiske Sammenhold, Folkelivet og saa fremdeles. Jeg skal i den Anledning blot bede om at turde bemærke, at den Uttring bestyrker en Erfaring, som Fædrene have gjort, og som jeg har lært af dem, at mange Veie, ja alle Veie føre til Rom. Den ærede Taler mødtes nemlig ad den Veie med Førsteministeren, som gaaer ud netop fra den modsatte Betragtning og dog kommer til det samme Resultat. Den høitærede Førsteminister har flere Gange ytret her i Salen eller i Folkethinget, at saalænge denne Arvelov ikke var bragt i Orden, saalænge vidste han ikke ret, om Monarchiet var til (Hør!). Deraf uddrager den høitærede Førsteminister den Slutning, at vi skulle afskaffe den hidtilværende Arvelov og skynde os at gribe den nye, hvorved Monarchiet ret bliver til. Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds siger: der stikker ikke saa faare Meget i Arvesølgen. Og deraf uddrager han da den Slutning: kast den overbord, og grib for Alting den nye. Men hvorfor i Alverden skulle vi da gribe den nye, naar det ikke kommer stort an paa den? og paa den anden Side: dersom Arvesølgen er Noget saa Vigtigt, at Monarchiet ikke kan bestaae uden den, hvorfor skulle vi da saa kaste den, vi have, overbord. Jeg tillader mig derfor at mene, at, skøndt begge Veie gaae til Rom, saa kommer det fra Ost og Vest lige mod hinanden. Og det er ikke mig muligt med al god Villie at see, hvorledes jeg skulde kunne enes med dem begge. — Den ærede Folkes-

thingsmand for Hølbek Amts 1ste Valgkreds (Zahle), til hvis Uttringer jeg tidligere tillod mig at hentyde, har idag atter talt om Farer; og vi blive vist tilfids Helt, mine Herrer! thi vi blive saa vante til at tale om Farer, at vi virkelig maae see at vænne os til at see Farerne under Dine. Han har da ogsaa i mine Tanker bidraget en god Deel til ret at orientere os i det Stykke. Han sagde nemlig, at de Farer, der true, dersom vi stemme mod Ministeriets hidtil yttrede Tanker og Duffer, ere store og nære; de Farer, der ellers kunne true, ere smaa og fjerne. Men skulde det ikke deri stikke en af disse meget almindelige og bekendte optiske Illusioner, nemlig den, at det, der er nært, viser sig ganske rigtigt usædvanlig stort. En Kirsebærsteen skuler Rundetaarn, naar den er nær nok ved Diet, og Rundetaarn er længere borte derfra (Munterhed). Det forekommer mig derfor, at den ærede Taler har forraadt en af de Hjemmelige heder, der gjøre, at saamange ærede Medborgere og Rigsdagsmænd kunne være af en anden Mening end jeg og de, der dele Ansuelse med mig i dette Stykke: han har forraadt os denne optiske Illusion i Sagen her, at, fordi det Gne er nært, forekommer det saa forfærdelig stort, og fordi det Andet ligger fjernt, saa forekommer det os, at det lader sig nok oversees og er let at klare fra sig (Hør!). Det Hele hænger saaledes sammen med, hvad jeg maaskee her tør berøre, en anden Illusion, som ogsaa forekommer mig oftere at være antydet, nemlig den, at man mener, der ligger et forfærdeligt Ansvar for os, der sige Nei, men at det er en anden Sag med dem, der sige Ja. Det er den samme Hjemmelighed, mine Herrer. Vi, der sige Nei, see den temmelig snart muligen fremkommende Spænding imøde; vi maae blandt Andet ogsaa vente, og jeg for min Deel er forberedt derpaa, at Stemningen i Landet kan vende sig saaledes, hvis Sagen falder ubehageligt, eller endog i nogen Maade sørgeligt ud for vort Fædreland, at der snart næsten ikke vil findes et Menneske, som siger, at han har været enig med os, eller som ikke siger til os: hvorfor vare I dog ogsaa som paaflaaelige? (Hør!) Jo, jeg veed det godt; det er ganske rigtigt, det er den Fare,